

I-aminte!

O vezi că-i frumoasă și preacuminte,
Că-ți spune cum te iubește,
O vezi cum privirea-și ferește,
I-aminte: ea minte!

O vezi cum te strânge în brațe fierbinte,
Cum păru-și răsfiră cochetă,
Pășind ușurel pe mochetă,
I-aminte: ea minte!

Și-a pus în urechi cerceii cu ținte
Și râde cu gura deschisă
Și-ți dă sărutarea promisă,
I-aminte: ea minte!

Urechea îți umple cu multe cuvinte,
Iar limba ei e biciușcă,
Din inimă parcă cu dragoste mușcă,
I-aminte: ea minte!

Și știi c-ai pățit tot așa și-nainte,
Crezând că înveți din greșeală -
Minciuna asta e boală -
I-aminte: ea minte!

Poetul nu scrie

Poetul nu scrie, el strânge
Din inimă câte-o silabă,
Nici când cu furie sau grabă,
Doar lacrimi de sare și sânge.

Își rupe cu dinții din sine
Bucăți de trecut care doare,
Cu suflet desculț, în ninsoare,
Pășește prin urme puține.

Cuvintele taie ca briciul,
Când carnea lui pocăită
Își uită absurda ispită,
Și-i sunt și balsamul, și biciul.

Poeții n-au raiul aproape,
Nici iadul nu-i poate seduce,
În veci condamnați la o cruce
Din care nu pot să mai scape.

În fiecare

În fiecare vară, hotărâsc
Că sunt stăpân pe mine și că pot
Scăpările de inimă să scot
Și niciodată să nu mai iubesc.

Și totul pare simplu și concis,
Prin lucruri trec ușor, fără oprire,
Râzând de complicații și iubire,
Cu sufletul flegmatic și deschis.

Nu număr și nu țin vreo evidență
A celor ce mă-mbată pasager,
Sunt pur și simplu stele dintr-un cer,
Iar eu un etalon de decadență.

Și nu-ntorc capul, nu mă uit 'napoi,
Trecând prin suflete ca o nalucă,
Mă mistuie mereu un dor de ducă,
Un dor de diavol ce vrea trupuri noi.

Dar nu știu care Dumnezeu tot vrea
Să îmi arate lipsa de credință,
Și, chiar de nu am nicio trebuință,
Mereu, mereu, mă doare-aceeași *ea*.

Anotimpuri

Pe umerii mei, greutatea se lasă -
Sunt anii ce trec obosindu-mă mult -
Din pruncul cu fața atât de frumoasă,
Azi văd în oglindă-un adult.

Au fost primăveri de copil fără frică,
În jocuri și-n vise și albe povești,
Când lumea era doar frumoasă și mică
Și nu te grăbea ca să crești.

Apoi vara fierbinte a dragostei noastre
Când mâna ta caldă îmi da aripi să zbor,
Când inima noastră avea margini albastre
Și pasul era mai ușor.

În toamna gălbuie când brumele cad,
Prin păr mi-am trecut ghiocei prima dată
Și-ncet am simțit cum și zilele scad,
Amurgul venind ca o pată.

Azi ninge și iarna e rece și tristă,
Pe fața mea gheața își sapă un drum,
Am strâns amintiri de o viață-n batistă,
O viață trecând ca un fum.

Cumva

Voi face zilnic întruniri,
În miezul inimii bolnave,
Certând globulele concave
Că duc în ele amintiri.

De-aportul lor eu mă lipsesc,
Că simt cum inima mă lasă;
Acum, când viața e frumoasă,
Ce amintiri îmi trebuiesc?

Acum, de pildă, vreau doar soare,
Nu gânduri negre din trecut,
De amintiri nici nu discut -
Să le transporte la picioare!

Să calc pe ele apăsate
Ca să le las cumva în urmă
Și să le văd umblând în turmă,
Că prea de tot m-au enervat.

Să plece-a naibii plăsmuirii!
Voi încerca să fiu atentul
Pe care-l bucură prezentul
Și-mi fac eu alte amintiri!

În lumea mea

În lumea mea cu amintiri puține,
Nu mai e loc de lacrimi și tristeți,
Nu mai e loc de ziduri sau pereți
Și nu mai e un loc nici pentru tine.

E plină viața mea și mă gândesc
Că n-aș putea să scot nimic afară,
Eu zic să mai aștepti până la vară
Și poate-atunci în gând te-nghesuiesc.

Sau să mă prinzi când fac curat prin mine -
Atunci rămân mici locuri fără rost -
Și-n amintirea dragostei ce-a fost,
Să te strecuri în sânge și-n retine.

În lumea mea ai fost și n-ai mai stat,
Erai chiar lumea mea atunci, întregă,
Atunci erai iubita mea cea dragă,
Acum ești doar un chip îndepărtat.

Gol

În mine lumina se stinge,
Mor fluturii, aripi de soare,
Și golul acesta mă doare,
Mă roade, mă pierde, mă-nvinge.

În inimă gheara mă scurmă,
Veninul topind în aorte,
Din vise și gânduri cohorte,
Rămâne pe piept ca o urmă.

Un gol nefiresc mă revoltă,
Mă pierd în el ca-ntr-o apă,
În mine pustiul s-adapă,
Făcând din durere recoltă.

E golul din mine un plin
Și tu îmi lipsești să-mi fii plinul,
Mă mistuie dorul, veninul,
Visez și mă-mbăt ca de-un vin.

Urmele tale

Urmele tale au miros de salcâm,
Pașii tăi verzi înfloresc caprifoiul,
Usucă în forme de inimi noroiul
Pe care iubind îl fărâm.

Visele tale, prin zâmbet fugind,
Se scurg prin ochi ca o lavă puțină
Și genele lungi îmi ascund o lumină
Pe care iubind o aprind.

Vorbele tale sunt lespezi de lut,
Bătute de ape ce liniștea fură,
Icoane vorbite, rostite de-o gură
Pe care iubind am s-o uit.

În altă viață

În altă viață, noi am fost amanți -
O știi prea bine, fără îndoială -
Iubirea noastră mult prea imorală
E ne-nțeleasă popilor savanți.

Te știi prea bine, parcă te-am născut,
Am orice curb-a ta săpată-n minte,
În glasul tău parc-am pus eu cuvinte,
Durerea ta pe mine m-a durut.

În palma ta, e viața mea săpată,
În ochii mei, privirea e a ta,
Și, când o îndoială-ar exista,
În vina mea ai fi tu vinovată.

Îți știi albeața pielii și sărutul
Și sânul tău micuț pot să-l pictez,
Îți știi întregu-ți trup ca pe un crez,
Atâta de prezent îmi e trecutul.

Și miră-se cu spaimă toți netoții
De vechea dragoste ce ne-a unit,
Eu știi că nu o viață ne-am iubit,
Indiferenți la încercarea morții.

Cum

Ești prea nervoasă, văd acum,
Și nu mai vrei să te împaci
Și umblă-n tine mii de draci
Și-aș vrea să te împac, dar cum?

Pot spune vorbe fel de fel -
Nici nu ascuți, nici nu mă vezi
Și, orice-aș spune, nu mă crezi,
Tu zici că mint și-s infidel.

Și stau ca lângă jar încins
Și n-am habar de un' să-ncep,
Privirea ta e ca un țep
Și glasul e un arc întins.

Și stau cu ochii în pământ
Ca un tâlhar, și nu am vină,
Îmi vine să înghit benzină,
Mă chinuiesc și mă frământ.

Pândesc să văd dacă zâmbești
Și mă prefac că nu îmi pasă
Și simt că inima mă lasă
Când îmi arăți că mă detești.

Dar trec furtunile, eu știu
Cum să aștept să fii iar bună -
Le văd în fiecare lună
Cum vin și pleacă în pustiu

Și ești iar tu, așa cum ești
De fapt: o bună răutate;
De aia-ți iert și-mi ierți tu toate,
Că te iubesc și mă iubești.

Din toate, minți cel mai frumos

Din toate, minți cel mai frumos,
O faci cu-atâta gingășie,
Cu grație, cu poezie,
Cu râsul tau năbădăios.

Minți când adormi și când respiri,
Când mergi pe vârfuri de sandală,
Când intri în odaie goală,
Când mă privești și când te miri.

Mă minți când genele ridici,
Când pui o palmă-n palma mea,
Când îmi zâmbești, când bei cafea,
Când taci adânc sau când îmi zici.

Mă minți când vii, mă minți când pleci,
Mă minți la telefon și-n față,
În fiecare dimineață,
Mă minți când stai, mă minți când treci.

Mă minți când râzi, mă minți când plângi,
Mă minți când uiți și-ți amintești,
Mă minți când spui că mă iubești,
Când mă cuprinzi sau când mă strângi.

Când mă ridic sau când sunt jos,
Mă minți, dar nu mă pot preface,
Eu te iubesc și n-am ce face,
Din toate, minți cel mai frumos.

Eu vreau adrenalină

Iubita mea, eu vreau adrenalină,
M-am săturat de traiul plicticos,
Nu-mi trebuie să mai vorbesc frumos,
Eu vreau să am o viață mult mai plină.

Nu vreau să mai ratez vreo aventură,
Ce tot mă suni atât când sunt plecat?
Nu-s nici copil și nici handicapat
Și sunt sătul să îmi tot pui măsură.

Nu-ți lua grăsimi, nici sare, nici piper,
Ai grijă de tensiune că e mare,
Să nu te cerți cu nimeni prin parcare
Și ia-ți mânuși că se anunță ger!

Ai grijă cum pășești că este gheață,
Să nu conduci când ești prea obosit,
Ferește-te de stres și sforăit
Și ia-ți pastila verde dimineață!

Să nu iei niciun om la autostop,
Că vezi că se întâmplă câte rele,
Să nu ascuți nici rock și nici manele,
Mai bine pui și tu un pic de pop.

Deci, draga mea, întreaga mea avere
O-mpart cu tine și cu cei săraci
Și, dacă văd că nu mai vrei să taci,
Eu am ieșit cu-amicii la o bere!

Nu plânge

Nu plânge, nu îndrepti nimic,
De ce s-arăți ce mult îți pasă?
Când plângi nu-mi pari așa frumoasă,
Hai, nu mai plânge când îți zic!

Mă faci să cred că-s vinovat
Și simt că mi se-nmoaie glasul,
Când plângi îți se-nroșește nasul,
Hai, nu mai plânge, fii bărbat!

Cum văd batista cum o strângi
Și perna cum o uzi, mi-e milă,
Oprește-te, nu fi copilă,
Hai, nu mai plânge! De ce plângi?

Doar n-a murit vreun neam de-al tău!
Vai, Doamne, lacrimi ai grămezi!
Eu-ți pun oglinda să te vezi,
Hai, nu mai plânge, că mi-e rău!

Dacă mai plângi, eu am plecat.
Mă doare inima de jale,
Mă dor și lacrimile tale
Și mă omori nevinovat!

De-o lună

De-o lună, mi se zbate ochiul stâng
Și habar n-am ce poate să însemne -
Vreo chestie ciudată sau, pesemne,
Că mi se-arată în curând să plâng.

Și mă gândeam că nu am investiții,
Că n-am nici boli și nici nu sunt avut,
Nu cred să-mi moară nici vreun cunoscut,
Deci cred că n-am să cred în superstiții.

Dar dacă, totuși, e adevărat
Și chiar urmează să mă întristez?
Scenarii sado îmi imaginez,
Tresar prin somn și mă frământ prin pat.

Îmi fac un inventar la cunoștințe:
Părinții au murit de mult, deci nu,
N-am alte rude, deci rămâi doar tu,
Un câine și-un motan fără cerințe.

Și-acuma, când te văd cum mă privești,
Cu ochii goi, murind de plictiseală,
Acuma știu că ochiul nu mă-nșală -
Se zbate sigur că mă părăsești.

Noaptea, toți ochii sunt căprui

Îmi amintesc cum ne plimbam hai-hui
Și îți strângeam o mână mică, mică,
Ce se-ascundea în palma mea cu frică,
Și eram sigur că ai ochi căprui.

Și mă gândeam că, dacă te-aș atinge
Când te-ai întoarce cu un mic fior,
Aș încerca privirea să-ți măsoar
Când geana obosită se prelinge.

Și n-am știut cât ne-am plimbat - o vară -
De ce nu pot să te întreb să știi?
De ce-ți sunt ochii gri ca un pustiu?
Și ce au ochii gri de mă-nfioară?

Mi-ai spus târziu - erai deja a lui -
Să nu mă plâng, să-mi caut altă zână
Pe care să o plimb hai-hui de mână,
În noapte, când toți ochii sunt căprui.

Ea

Știa despre mine, și nu i-a păsat,
Că alta îmi spală cămașa și haina,
Că-n patul ei cald, unde nimeni n-a stat,
Doar eu mi-am pus trupul și taina.

Știa despre mine că nu sunt avut,
Știa că n-am timp și nici vreme,
Știa toate astea și totuși a vrut
În viața ei să mă cheme.

Știa că sunt rece, știa că-mi bat joc,
Că nu pun preț pe telenovele,
În inima-i caldă a vrut să-mi dea loc,
Cu toate nevoile mele.

Știa că m-ascund ca ultimul hoț,
Pe ea făcând-o complice în vină,
Sfidând toată lumea și-n contra la toți,
Mi-a dat din puterea-i puțină.

Acum mă întreb cum pot să îi spun
Că visele-i sunt astăzi deșarte,
Că n-o s-o mai caut, că n-o s-o mai sun
Și drumul de azi se desparte.

Despărțire de Crăciun

Iubita mea, Crăciunul ne desparte,
De astăzi, viața noastră e trecut,
E despărțirea asta ca o moarte,
Din care să ne-ntoarcem n-am mai vrut.

Și n-am mai vrut vreun fel de înviere,
Din noi, doar amintirea a rămas,
Și nici iertare n-am știut a cere,
Tăcând ca într-un fel de parastas.

Sub brad, când singuri aștepta-vom zorii,
Ne vom gândi la noi ca un păcat,
Vom fi noi singuri dintre muritorii
La care Moșul numai a luat.

Eu n-am să plâng, voi colinda, pesemne,
La alta sau la tine la fereastră,
Și cântecul colindei o să-nsemne
Un bun final la despărțirea noastră.

Și dacă Moș Crăciunul bun și drept,
În anii viitori ne va certa,
Voi fi aici și poate-o să te-aștept,
Dar sigur n-am să pot a te ierta.

Când ninge

Când ninge rar, ca în povești,
Crăciunul lacrima-și arată,
Pe locul unde tu nu ești
Și unde tot erai odată.

Când sărbătoare e la toți
La mine ninge și e gheață;
Să te întorci n-ai să mai poți,
În locul tău e ca o ceață.

Când Moș Crăciun coboară-n horn
Am să-l primesc cu miez de nucă,
Un vin fierbinte am să-i torn
Și am să-i cer să mi te-aducă.

De n-o să vrea, am să-l zidesc
Într-un troian murdar de tină -
De nu m-ajută să iubesc,
Măcar să nu-l mai las să vină.

Când ninge rar, e ca un drog
Ce mă-ncălzește și mă frige;
E iarna gura de bulldog
Ce a-nvățat în frig să strige.

E diferit Crăciunul ăsta

Crăciunul ăsta este diferit -
În loc de fulgi, de-o săptămână ploaie,
În loc de-omăt, doar baltă și noroaie,
Și-n locul tău chiar nimeni n-a venit.

Sub brad nu-s daruri, nici bomboane nu-s,
Iar moșul doarme beat în vreo dugheană,
Duhnind a băătură și a slană,
Bolborosind colinde cu Isus.

Din renii lui, doar coastele se văd,
Iar sania e roasa de rugină,
I-a mai rămas o singură patină
Și carii au făcut în lemn prăpăd.

În loc de daruri, am găsit facturi,
Somații pentru rate neplătite
Și-o sumedenie de haine risipite,
Uitate de trecute aventuri.

Colindătorii fac la geam playback,
Sarmalele au gust de motorină
Și-n miezul nopții care stă să vină,
Durerile de suflet nu mai trec.

Și, peste toate, am primit scrisori,
Cu clopoței și roșii moși crăciuni,
În care ne îndeamnă să fim buni,
În cele mai aiurea sărbători.

Visul meu

Te-ai strecurat în visul meu,
Nălucă albă și fierbinte,
Cu răsuflarea ta cuminte
Și brațele de scarabeu.

În miezul nopții, dezvelit,
În dansuri tainice de zână,
Mi-ai pus un sân micuț în mână
Și ai zâmbit când am zâmbit.

Pe pernă, păru-ți împleteai
Și-l răsfirai, închis năvod,
Pe-obrazul meu, aprins, nerod,
O lacrimă cerșea să stai.

Nu m-ai lăsat să te privesc,
Nici printre gene, nici ca furii,
Închiși de fierbințeala gurii,
Doar ochii mei te mai ghicesc.

Întins în patul meu, blazat,
Amestecat cu muritorii,
Urăsc cu neputință zorii
Care din nou mi te-au luat.

Uite, nopțile sunt reci

Uite, nopțile sunt reci
De atâta nedormire,
Negrul lor, ca de psaltire;
Mă trezesc strigând că pleci.

Îngânând pierdut un crez,
Știu că răul meu ți-e bine,
Plâng că nu ești lângă mine
Nici măcar când te visez.

Cu priviri ca de nebuni,
Strâng în mână telefonul,
Ascultând în noapte tonul
Și mințindu-mă că suni.

Uite, n-am cum să te-opresc,
Pleacă, uită-mă, sunt tare,
Până viața viitoare,
N-am să pot să mai iubesc!

Vino înapoi

S-a scurs atâta timp de când
Iubirea noastră nepereche
Ne mistuia cu foc arzând,
Pe canapeaua mea cea veche.

De când șopteai că numai eu
Voi fi în visul tău de fată
Și că iubirea ta mereu,
Doar mie-mi este destinată.

De când, la telefonul plat,
Îmi răscoleai, șoptind, hormonii,
De când mi-ai ars cu-adevărat,
Întâia dată, pantalonii.

De când mi te topeai de drag,
Facându-mi ochiuri și omletă,
De când dormeai în fund, pe prag,
Visând că o s-ajungi vedetă.

Acum, că te-ai mutat la el,
Mi-e dor de toate ale mele -
Brățară, lanț și portofel,
Valută, carduri și inele.

Deci vino grabnic înapoi,
Iubirea mea iertată gata,
Îmi e atât de dor de noi,
Și-n plus, te-a mai rugat și tata!

Nu poți să o urăști

Cum poți să vrei să o urăști?
Atâta timp ți-a fost alături,
Nu poți ca pe-un gunoi s-o mături,
La ce sunt bune-aceste măști?

Cum poți să vrei să n-o mai vezi?
Atâta timp ți-a stat sub pleoape,
Supusă-n dragoste și-aproape,
La ce să îți dorești s-o pierzi?

Cum poți voi să uiți de ea
Când amintiri ce le atingi
Cu ea încep, cu ea le stingi
Și nu prea poți să vrei uita?

Cum să-ți dorești s-o pedepsești?
Ea a greșit o dată, poate,
Și-a plâns cu lacrimile toate.
Tu niciodată nu greșești?

Și poate ție îți e ușor
Să o privești cum se frământă
Și suferă. Și te încântă
Să fii așa ne-ndurător.

Și, chiar de crezi că n-o mai vrei,
Gândește-te că nu e bine
Și nu-ți dori nici pentru tine
Să fii vreodată-n locul ei.

Nu mai sufăr

Sătul de-atâtea amintiri,
Mi-am pus întreaga viață-n cufăr,
Ferm hotărât să nu mai sufăr
De fostele dezamăgiri.

M-am așezat apoi pe el
Și, ferecând adânc trecutul,
Am re-nceput cu începutul,
Din cărți de joc, un alt castel.

Am încercat întâi s-ascund
Întregii ani trăiți cu tine;
Deasupra, bucurii puține,
Iubirea noastră, chiar la fund.

L-am și întors cu fundu-n sus,
Am pus pe el un bolovan,
În caz că-mi vine-n minte-un plan,
Să nu mai știu unde te-am pus.

I-am pus și lacăt, lanțuri, yale,
Și semne mari cu "Interzis",
Cu trei zăvoare l-am închis,
Sigilii și peceti poștale.

De-atunci, aștept ceva frumos
Să-mi tulbure cu vise ceața,
Trăindu-mi ca o piatră viața -
Nici suferind, nici bucuros.

Ți-ai făcut un obicei

Tu ți-ai făcut urâtul obicei,
Din când în când, să cauți altă lume,
Și nu-mi dau seama dacă faci anume
Sau pur și simplu-o faci fără să vrei.

Te uiți la mine și nu înțelegi
Că mă sufoc să văd cum ieși cu altul,
Ca să tociți, plimbându-vă, asfaltul,
De-a lungul după-amiezelor întregi.

Că stau ca fraierul și mă frământ
Și-aș vrea să fiu o muscă să văd tot,
Să-l fac să-ți pară ultimul netot,
Cu-o simplă răsucire de cuvânt.

C-aș vrea să fiu în drum să te salvez,
Ca un erou de bandă desenată,
Tu te-ai simți atuncea vinovată
Că plimbi de mână-un făt-frumos obez.

Aș vrea să-ți spună prietenele toate
Că n-ai habar ce om grozav am fost,
Că: «Unde ai găsit așa un prost?»
Și să te-ntorci acum cât se mai poate.

Și-atunci să te întorci. N-am să te-acuz
Că m-ai lasat pentr-un bmw și-o casă,
Te voi privi, iubita mea frumoasă,
Ca pe-o insectă... și-am să te refuz!

Să mă ierți

Știu c-ai greșit și, chiar de-ai vrea,
N-ai timpul cum să-l dai 'napoi
Și, chiar de-i rău pentru-amândoi,
Mă iartă! Nu te pot ierta!

Îți pare rău sau te prefaci,
De ce nu te-ai gândit 'nainte
Că faci un lucru fără minte?
Și-acum, în loc de scuze?... Taci.

Îmi spui c-a fost o rătăcire
Și n-a contat în viața ta?
Dar pentru ce să vreau uita?
Eu nu-mi doream vreo despărțire.

Tu singură ai hotărât
Atunci că vrei să uiți de mine,
Crezând că faci ce e mai bine
Și, din iubire, te-am urât.

Acum ești tristă. Eu, blazat.
Și mă întrebi dacă se poate
Să uit și să le iert pe toate...
Aș fi putut... dar n-am uitat!

Să nu stricăm

Hai, nu strica măcar ce-a fost frumos
Cu explicații, bâlbâieli confuze,
N-aș suporta ideea unor scuze,
Acum, când am căzut atât de jos.

Ce duhuri rele sau ce neam de sfinți
Te-au învățat lucrările aceste
Sau care zână bună din poveste
Te-a învățat să râzi și să mă minți?

Scutește-mă de film și melodramă
Și nu-mi mai spune cât de rău îți e
Sau că, pesemne, nu știu, Doamne, ce
Te-a-mpiedicat cumva să bagi de seamă.

Nu căuta nici vină pentru mine,
Nu vreau să-ți fiu motiv pentru prostii,
Și nici nu-mi spune c-ai dorit să știi
Dacă ți-e altul potrivit mai bine.

Pe drumul tău, alegerea e-a ta,
Făcută pentru el și pentru tine,
În urma ta, doar amintiri puține
Și-un gust amar ce nu l-am vrut gusta.

Stau lângă tine

Stau lângă tine și plouă tâmpit,
Ies aburi din gard și din poartă,
Vorbim de destin și de soartă
Și n-am niciun chef de iubit.

M-apucă nevroza când stropii aud,
E udă întreaga natură,
Ești udă pe păr și fierbinte pe gură
Și arzi pe cearșaful meu ud.

Te mângâi mecanic, te mângâi străin,
Sub ochii închiși văd modele,
Sunt multe ispите sub genele mele,
Iar tu ești acum prea puțin.

Tuse și junghi

Mă uit la pozele cu voi
În fiecare zi - e-un sport -
El, cu ochi de pește mort
Și pantofi de papițoi.

Fața albă ca de var,
Părul dat atent cu gel
Și pe deget un inel
Mărișor, de cocalar.

Tu, cu ochi de cățeluș,
Cerșetor pe lângă mese,
Cu colanți turcești pe fese
Și căciulă de la ruși.

Lanț la gât și tu, și el,
Tu, brățară, el, brățară,
El, țigară, tu, țigară,
Tu, frumoasă, el, defel.

Zâmbiți la aparat forțat,
Tu, cum te știi de-atâția ani,
Cu sâni tari - doi bolovani -
El, cetățeanul turmentat.

Și mă gândesc tot mai uimit,
Privind al pozelor dreptunghi,
Așa o tuse-așa un junghi,
Cum mama naibii v-ați găsit?

Sunt semne

Nu știe că eu încă știu
Să mă ridic când mă lovește,
Ca însetatul ce găsește
Izvor de apă în pustiu.

Nici gând nu are că nu plâng
De dorul mângâierii sale,
În ochii mei stau lacrimi goale
Ce sarea inimii o strâng.

În golul ei am pus un plin,
Surpând în el întreaga-mi viață,
Și râsul meu ca de paiță
Se scurge-n noi ca un venin.

Dar, peste toate, sunt tot eu
Acel ce va striga spre lume
Că învierea are-un nume
Și Iuda meu e Dumnezeu.

Credeai

Credeai că totul moare fără tine,
Că lumea-mi va fi rece și pustie,
Că am să plâng amar. Dar mie
Mi-e bine.

Credeai că să trăiesc nu am să vreau,
C-o să m-afund în patimă și greu,
Că am să mă îmbăt cumplit. Dar eu
Nu beau.

Credeai că-n mine n-am să mă încred,
C-o să mă rog pierdut la Dumnezeu,
În mănăstiri și schituri. Însă eu
Nu cred.

Credeai că un alt drum n-o să găsesc,
Orbecăind prin viața mea mereu,
Că n-o să pot vreodată să te uit. Dar eu
Deja iubesc.

Să nu mă căutați

Să nu mă mai căutați, prieteni, o vreme,
Voi fi prea beat să pot sau vrea răspunde
Sau prea grăbit voi fi a mă ascunde
Să-mi rumeg sumedenia de probleme.

Lăsați-mă încet și-o să-mi revin,
Doar singur am să pot să-nving durerea,
În mine, doar în mine stă puterea,
În mine și-n prietenul meu vin.

Nu vreau nici sfaturi și nici mângâieri,
Nu vreau să văd priviri condescendente,
Nu vreau soluții, hapuri, tratamente
Și nici vreo alifie de dureri.

Să nu vă văd că mă priviți cu milă
Și nici că șușotiți ca lângă mort,
Voi ști-n picioare crucea să mi-o port,
Nu vreau să vă provoc nici drag, nici silă.

Sa mă-ntrebați după un timp cum mor,
Mă voi trezi să vă privesc în față
Și-atunci, în cea din urmă dimineață,
O să renasc și o să pot să zbor.

Ne-am căutat

În lumea asta-nchisă ca o seră,
În care fericirea stă s-aleagă,
Ne-am căutat noi, jumătăți de sferă
Ce niciodată nu va fi întreagă.

Și cât am încercat o potrivire,
Rotundului să-i săvârșim curbura,
Întreaga oboseală din privire
Ne face-acum să învățăm ce-i ura.

Ne-au stat în cale mult prea multe trepte,
Urcate doar pe rând, nu împreună,
Și care n-au putut să ne îndrepte
De mână, în direcția cea bună.

Puteam să fim perfecți dacă voiam,
Să întrebăm de rostul îmbinării,
Am fi putut, dar poate ne temeam
Să știm răspunsul crud al întrebării.

Azi ne vedem plimbându-ne defect
Prin lume - două semisfere sparte,
Ca un apus de soare imperfect
Ce-și simte răsăritul prea departe.

Vom trece

Vom trece fără să ne știm,
Străini necunoscuți vom trece
Și nu vom ști ce se petrece
Și pentru ce ne întâlnim.

Ne vom privi uimiți și triști,
Văzându-ne ca-ntâia oară,
Ne-nțelegând ce poa' să doară,
În trenul vieții, doi blatiști.

Vom spune vorbe fără grai,
Prin semne doar de noi știute,
Ne-om alinta cu vorbe mute,
Din vremea când a mea erai.

Va trece-o clipă cât o viață,
Ne-om aminti și vom zâmbi,
Atâtea ne vom povesti,
Sub măștile ca de paiată.

Și, încălziți de-un drog știut,
Vom trece, palide statui,
Tu, tristă, dar la brațul lui,
Eu, singur, cum m-ai cunoscut.

Să treci

Acum, când ai decis să pleci
Și pașii în alt loc te poartă,
O să mă vezi ieșit la poartă,
Tot așteptându-te să treci.

Cred că voi fi nebărbierit
Și-ncercănat sau cine știe,
Voi fi slăbit ca o mumie,
Cu chipul tras și-mbătrânit.

O să mă vezi privind în jos
Și-o să mă simți că-mi este rău
Atunci când treci cu pasul tău
Atât de mândru și frumos.

Să nu privești spre fața mea,
Nici eu nu voi privi spre tine,
Urăsc privirile cretine
Și ochii ăia de cafea.

Și nu visa că-i dracul gol,
Nu am de gând să-ți plâng plecarea,
Tristețea, răul, supărarea
Or să provină din alcool.

O să mă simt eliberat
Când, ruinându-mi sănătatea,
Sărbătorind singurătatea,
Voi sta trei zile numai beat.

M-am hotărât

Am spus aseară, orice-ar fi,
Că nu mai vreau să te aștept,
Dar, ca să fiu cinstit și drept,
O să te-aștept încă o zi.

Că poate drumul a fost greu
Sau noroios, întortocheat,
Sau l-ai greșit sau l-ai uitat
Sau poate rupt sau... ce știu eu?

Și n-ai venit aseară, până
S-a-ntunecat, și nici apoi,
Și-am zis: «Sunt trist, dar, pentru noi,
Am să te-aștept o săptămână.»

Doar șapte zile, un nimic,
Nu-i mult s-aștepți să fii iubit,
Dar nici pe urmă n-ai venit
Și n-am știut ce să mai zic.

Că parcă șapte nu-i a bună!
Ce cifră-i asta? E impar.
Normal ar fi să stau măcar
Și să te-aștept exact o lună.

Și după aia-mi fac un plan
Că, dacă nu ajungi la mine,
M-apuc să păstoresc albine
Să pot să te aștept un an.

Mulți ani de-atunci, un fel de ceață,
S-au scurs. Și zile multe - mii -
Și dacă n-ai de gând să vii,
Eu am de gând s-aștept o viață.

Știi?

Știi cât mi-ai lipsit aseară?
În tot patul te-am căutat,
M-am sucit, m-am agitat
Și-am umblat mai mult pe-afară.

Ce s-adorm, cum să visez?
Parcă perna mă încinge,
De sub patură mă-mpinge;
Ce păcat că nu fumez!

Am băut și ceai, pastile,
Tei, pojarniță, pelin,
Am băut și niște vin
Și-alte hapuri inutile.

Am văzut telenovele,
Știri cu crime și viol,
L-am văzut pe dracul gol,
Noutățile-n manele.

Am făcut cearșaful ghem,
Perna, o adunătură,
Și-obosit peste măsură,
Adormit, prin somn te chem.

Uite, nu mai merg la meci,
Am să-ți pregătesc și cina,
Duc gunoiul, spăl mașina,
Dar te rog să nu mai pleci.

Tâmpite reguli sociale

Tâmpite reguli sociale
Ce nu-mi dau voie să te am
Mă îngrădesc ca într-un ham
Cu anatemele morale.

În jurul meu, înaltul zid
Mă rupe de normalitate
Și porțile de mult crăpate,
În fața vieții mi se-nchid.

Iar pașii mei împleticiți,
Ca într-o mlaștină vâscoasă,
Se-afundă-n iarbă ca o coasă,
Ca un dulău cu dinți știrbiți.

Și greul parcă e destinul
De patimi albe și de lut,
Mi-aș fi dorit să pot mai mult,
Dar trebuie să vreau puținul.

Putere n-am să pot schimba
Aceste legi ce-mi strică planul,
În lumea asta unde banul
Substituie voința mea.

Și mă cufund în neputință
Și văd cum toți mă ocolesc,
Am pățimit să te iubesc
Și pățimesc că n-am voință.

Mă simt aiurea

Iubita mea, mă simt aiurea,
Atâtea zile au trecut
Și nu știu unde-ai dispărut
Sau când te-a înghițit pădurea.

Erai aici, prin preajmă, ieri,
Doar să-ntind mâna să te prind,
Și azi, când vreau să te cuprind,
Nu dau de tine nicăieri.

Nici nu aveam ce griji să-mi fac,
Te luam exact de un' te-am pus,
Habar nu am de ce te-ai dus
Sau ce nu ți-a mai fost pe plac.

Și nu știu dacă ai putea
Să înțelegi - e-așa nedrept! -
Eu cui mai spun că te aștept?
Pe cine strig, iubita mea?

O portocală

În camera de toate goală,
În care numai noi am stat,
Erau un șifonier și-un pat
Și multe coji de portocală.

Pe pielea ta, broboane mari
Și fierbințeala ca de boală
Aveau miros de portocală
Și nechezat de armăsari.

Pășind ca ultima vestală,
În zori, când ușa ai închis,
N-am mai știut de-ai fost un vis
Sau doar un gust de portocală.

În nări mirosul am păstrat
Și totîrziu râdeau: «Mare scofală!
În nebunia ta totală
Ce ai avut de câștigat?...»

Doar cojile de portocală!

Sub felinar

Sub felinarul plin de fluturi prinși,
În noaptea când nu circula nimic,
Te-am prins de mână și am vrut să-ți zic
Cât de frumoasă ești cu ochii niși.

Cum se topeau toți fulgii, rând pe rând,
Când leneș se-așezau, străin, pe pleoape,
Erai fierbinte și atât de-aproape,
Șoptind cuvinte multe, tremurând.

Nici nu mai știu - te-am sărutat sau ba,
Știu bine doar că palma ta de gheață
Mă mângâia plimbându-se pe față,
Găsind raspunsuri fără a-ntreba.

Mă uit

Mă uit cum treci și-aș vrea să-ți spun
Că îmi doresc să te oprești
Din preumblările firești
Să-mi dai un număr să te sun.

Și te-aș suna doar când aș ști
Că nu te deranjez nicicum,
Doar când aș ști că ești pe drum,
Frumoasa mea cu cizme gri!

N-aș îndrăzni să sun în zori
Când știu că leneșă te-aliniți
Și nici când visele fierbinți
Sub piele mi-ar turna răcori.

Nu te-aș suna nici în amurg,
Să nu te sperie lumina
Ce își înfige rădăcina
În zilele care se scurg.

Dar ți-aș vorbi de toate cele,
Cu glas grăbit, ca bâlbâiți,
Sunându-te, cum fac iubiții,
În orice ceas al vieții mele.

Să recapitulăm

Să recapitulăm ce-ai spus aseară:
Deci mă iubești, dar nu mă poți vedea,
Ai fi preabună dacă n-ai fi rea
Și mă dorești, dar o să pari ușoară.

Îți place cum pășesc, dar nu mereu,
Mă-mbrac frumos, dar parcă prea mult sport,
Îți place dulcele, dar nu vrei niciun tort,
Înjuri, dar crezi total în Dumnezeu.

Vorbesc frumos, dar parcă totuși mult,
Îți place să îți spun că ești frumoasă,
Că ești cam slabă, dar te crezi cam grasă,
Și aș putea să tac și să te-ascult.

Iubești parfumul meu, dar e prea tare,
Am părul ondulat, dar mult prea lung,
Am bani destui, dar parcă nu ajung,
Și râd frumos, dar prea cu supărare.

Că fac prostii, dar că tot eu le dreg,
Că ești geloasă, dar te poți abține,
Că ieși cu altul, dar mă placi pe mine,
Habar nu am ce să mai înțeleg!

O să stăm cuminți

În noaptea asta o să stăm cuminți,
În întunericul mai greu decât o turbă,
Am să-ți învăț pe rând fiecă curbă,
Uitând de tot nemernice dorinți.

Prin sângele ce curge ca o miere,
Globulele vor face iar prăpăd
Și ochii mei închiși mai bine văd
Cum somnul ține loc de mângâiere.

Vei sta pe pieptul meu zâmbind în vise
Și respirând încet, ca un copil,
O să-mi aprinzi al inimii fitil,
Dormind ușor în brațele-mi deschise.

Din când în când, pe pielea ta fierbinte,
Broboanele ni se vor contopi
Și-atunci, cu puritatea de copii,
Din patimă vom inventa cuvinte.

Am obosit

Ai fi putut deja s-ajungi -
Te-aștept de-o viață și un pic
Să-ți mângâi ochii și să-ți zic:
Iubita mea cu gene lungi!

Atâtea toamne au trecut
De când aștept să te iubesc,
Să-ți mângi chipul îngeresc,
Măcar de-aș ști că te-ai născut.

Sunt tânăr într-un corp bătrân,
Simt inima pulsând sub piele,
Te simt în visurile mele
Când numai visuri îmi rămân.

Spre iarna mea încet mă-ndrept,
Cu gând că încă mai am vreme,
Hai, vino, astăzi, nu te teme,
C-am obosit să mai aștept!

Și dacă anii nu mai vor
Să se oprească, nu te mire,
Când vei veni la întâlnire,
Voi fi plecat puțin să mor.

Mi-e dor

Când anii trec, tocind arama,
Lăsând în urmă fire albe,
Când stau și-ascult Florile dalbe,
Atunci mi-e dor un pic de mama.

O văd cum potrivește jarul
Și cozonacii cum frământă,
Cum aluatul îl descântă,
Făcând modele cu paharul.

O văd la oala cu sarmale,
Cum le înșiră ca soldații,
Și-o văd veghind solemn cârnații
De ale mâțelor târcoale.

O văd cum mânuie lopata,
Cuptorul îndesând cu pită,
Cum, roșie și obosită,
Îl ceartă, privind drag, pe tata.

Atunci când timpul nu mai știe
Și anii trec și nu-mi dau seama,
Mi-e dor de tata și de mama,
De ei și de copilărie.

Existențială

Știu sigur c-o s-ajung în iad,
Că am păcate... o gramadă!
Acolo, îmi plantez o coadă
Și două coarne, retrograd.

Voi face zilnic foc la smoală
Și, înroșind în jar tridentul,
Voi însemna tot ambientul
Și diavoli mici în pielea goală.

Voi încerca să ispitesc
Doar suflete neprihănite
Și, în cuptoarele smolite,
Pe rând să le înghesuiesc.

În veșnicia fără leac,
Voi face iadul o minune -
Un fel de microstațiune
Sau o pensiune - tot un drac.

Și voi planta în iad licheni,
Să fie moale sub călcâie,
Și, păcălindu-i cu tămâie,
Aduc doar politicieni.

Și, dacă nu-i conving a sta,
Le spun mieros că muritorii
Nu au acces, doar dictatorii
Și regii intră-aici la spa.

Și-atunci să vezi înghesuială
Și rezervări și chiu și vai;
Va fi de-a dreptul gol în rai
Și plin pe plajele de smoală.

Dar ce mă entuziasmez?
Mai bine mă îmbrac pe dată,
Îmi iau cămașa cea curată
Și plec la urne. Iar votez!

Poetul

În colțul străzii, ghemuit,
Cu părul sur și barba rară,
De frigul iernii amețit,
Un om cerșea paraua chioară.

Treceau pe lângă el, grăbiți,
Femei, bărbați, copiii și fete,
Iar ochii lui îngălbeniți
Erau doar jalnice regrete.

Un an, atâta doar, un an
De când fusese om cu stare,
Și astăzi, numai un golan
Cerșind pe străzi ceva mâncare.

Și n-a băut, nici n-a fumat,
Și a crezut în popi și sfinte
Și nici măcar afemeiat
N-a fost de fel. Scria cuvinte.

Era poet și avea har
Și încânta cu vers și rimă
Și a iubit. O dată doar,
Dar pentru ei a fost o crimă.

Ea l-a iubit, un fulger blând -
Era prea mică, o copilă -
Și l-a-nșelat mult prea curând,
Pe față, crud și fără milă.

Iar el n-a mai știut a scrie
Din ziua aceea, a murit.
Cu el, întreaga poezie
A ars ca bățul de chibrit.

Și se gândea, în frigul serii,
Că dragostea-i un eșafod
Din care-ajungi să ai imperii
Sau doar un căpătâi de pod.

Baladă pentru bormașină și târnăcop

Vecinul meu e hotărât
Să-și facă neckermann apartamentul;
Ieri dimineață, nu știu pe la cât,
În bloc a început bombardamentul.

Au început să vină gresii mii,
Rigips, profile, varuri și nisipuri,
Găleți și târnăcoape și mistrii
Și bormașini de foarte multe tipuri.

Din toate, bormașina o prefer -
Muncește mult, înfiletând șuruburi,
Și vocea ei ca un tenor de fier
Îmi face neuronii cuburi-cuburi.

La nouă fix, concertul e în toi,
În fiecare zi - și este cam o lună -
Deja-n obișnuitul tărașoi,
Noi doi ne bem cafeaua împreună.

Din glasul ei perfid și anormal,
Am înțeles - povestea-i omenească -
Pickhammerul e tatăl natural,
Iar mumă-sa, o râșniță rusească.

E lângă mine când mănânc,
Când fac un duș, când mă trezesc,
Când beau, când râd, când dorm adânc,
Când cu nevasta mă iubesc.

Când fac zacuscă, când fierb vin,
Când bat covoarele din casă,
Când vreau să ațipesc puțin,
Visând că viața e frumoasă.

Când stau la meci, când table joc,
Când beau un ceai cu biscuiți,
Când plec de-acasă, când mă-ntorc.
Eu cred că suntem logodiți.

Și nu visez să scap cumva
De glasul ei ca de ciocănitoare;
De aia, zilnic, zilnic, la cafea,
Ascult, visez și sper că poate moare.

Pitzi

O văd trecând cu mers săltat,
Mișcând din șolduri ca o zână,
Ținând, ca pe-un trofeu, în mână,
O geantă scumpă cât un sat.

În buze collagen - un tub,
Și-n tzâtze silicon - o roabă,
Cu dinții mari, rânjiți, de gloabă,
Din porțelanuri cu șurub.

În cizme lungi, de cauciuc,
Îndeasă un colant cu strasuri,
Se-ntorc pe urmele ei nasuri,
Adulmecând parfum de nuc.

Pe deget, cheia unui jeep
Se-nvârte pe-un inel Bvlgari
Și-n jurul ei stau armăsarii
Cu urma anilor pe chip.

Din când în când, se-oprește-n loc,
Zâmbind ca să dea bine-n poză
Și, cu dulceață de mimosă,
Își pune ochelarii-n toc.

Își poartă mâinile prin păr
Cu studiată-încetineală,
Ea bea doar apă minerală
Și se hrănește doar cu măr.

E brună, blondă sau tranziții,
Trăiește-n club sau cafenea
Și nu-i ca dânsa nimenea,
Ea este, pur și simplu... Pitzi!

Moș Crăciun e un om rău

M-am tot gândit eu mult și, zău!
Susțin și jur, la o adică,
Din inimă și fără frică,
Că Moș Crăciun e un om rău.

Eram și eu copil ca toți
Și îmi doream o mașinuță
Sau altă chestie drăguță -
El, doar șosete și chiloți.

La școală, atâta cât am stat,
Voiam și eu să-nvăț puținul,
Dar nu știu ce-a-nțeles cretinul
Că m-au cam exmatriculat.

Apoi am vrut a mă-nsura
Și am cerut fotomodel,
Dar a-nțeles tot ce-a vrut el -
Mi-a dat-o pe nevastă-mea.

Am vrut serviciu mai ușor,
Să fiu și liber permanent,
Și uite-al dracului dement
Că m-a făcut măturător!

Am vrut un pic de importanță,
Mașina mea să fie rară,
Și azi, uitându-mă afară,
Văzui la poart-o ambulanță.

Am vrut să fiu invidiat
Pentru norocul meu frecvent,
Și toți spuneau: «Ce accident!
Noroc că nu ai decedat!»

Și nu-mi doresc a-l enerva;
Acum, când toți sărbătoresc,
Bani, sănătate își doresc,
Eu chiar mă tem să cer ceva.

Iarna

Din fulgii grași, cotropitori,
Se naște-n chinuri reci zăpada,
O invincibilă armada,
Prefață pentru sărbători.

Sub talpă, luna, doar un sfert,
Îmbracă haina ei de gală
Și, cu ținuta marțială,
Se pregătește de concert.

În curți, troiene alburii
Își pregătesc de zor iernatul,
Godacii, presimțind Ignatul,
Își fac mătânii timpurii.

La colțul nopților de ger
Stau urșii, mormăind povestea
Cu magii buni ce poartă vestea
Și cântecul lui Leru-i ler.

În casa veche, pe cuptor,
Stau mere dulci, zâmbind când zorii
Aduc sub geam colindătorii,
Cu toată bucuria lor.

Peisaj de iarnă

În depărtarea unui deal, se-afumă
Bordeie vechi cu hornuri de paradă,
Stau țurțurii pe streșini ca o nadă
Când laptele zăpezii face spumă.

În grajdul nădușit, stau la taclale
Un cârd de oi și un măgar beteag,
În pod, fac zburătoare rămășag,
Făcând în aer sărituri mortale.

O sanie-mbrăcată-n clopoței
Aleargă să vestească iar Crăciunul,
Din basme se trezește căpcăunul
Să mute luna din culcușul ei.

Din când în când, câte un vreasc trosnește,
Cu plesnet sec de bice în călduri,
Se scurg în taină lupii din păduri,
Plângând de dorul vremii ce se-oprește.

Motani cheflii își etalează glasul,
Mișcând din cozi ca niște halebarde,
Pe geamuri, gheața florile își arde,
În salturi șchioape potrivindu-și pasul.

Cum ninge

Cum ninge... parcă-ntreg pământul
Ar arunca spre cer cu stele,
De parcă cețurile grele
Și-ar părăsi, pe rând, mormântul.

Cum ninge... parcă se ascund
În lapte albe crizanteme,
De parcă norii grei ar geme,
Plutind sub soarele rotund.

Cum ninge... parcă la apus,
Au dat cu var pereții zilei,
Spoid cu puritatea milei
Un curcubeu de spate-adus.

Cum ninge... fără de sfârșit,
Îmbătrânesc pe drum copacii
Când roata lunii, vârcolacii
O-mpart cu dinții, hămesit.

Cum ninge... parcă vrei să zbori
Prin fulgii obosiți de trudă,
Îmbrățișând lumina udă
Ce se presară printre nori.

E ceață

E ceață, lapte de salcâm,
Veșmânt al duhurilor rele
Ce rătăcesc prin praf de stele,
Fugind de-al umbrelor tărâm.

Un fum ce-acoperă viclean
Greșeala stropilor de apă
Când zorile din puț se-adapă,
În sunet moale de pian.

Doar petice desperecheate
Bolnav se târâie pe iarbă,
Din curcubeul pus să fiarbă,
Culorile se scurg curate.

E ceață, albă amăgire,
Mișcată umbră de stafie,
Din care noaptea nu mai știe
În întuneric să respire.

Lumina umedă e-un fum
Din hornul norilor molatici,
Ce-a luat pendulele ostatici
Și rătăcește surd prin scrum.

Fulgii

Fulgii sunt pene din aripi de înger,
Căzând peste noapte ca un cearșaf,
Sunt stele din cer măcinate în praf,
Din Calea Lacteei uger.

Sunt urme de zâne și urme de zmei,
Bătrâne ca ultime moaște,
Din care lumina parcă se naște
Cu tot întunericul ei.

Când cad, fulgii plâng și parcă asudă,
Se-adună de spaimă și stau ghemotoc,
Când frigul, ca ultim sălbatic soroc,
Își plimbă pe ei limba udă.

Fulgii sunt lacrimi de stea înghețată,
Plutirea lor pare un dans legănat,
De luna pustie parcă vegheat,
Curați, într-o lume pătată.

Iarna albă

Fulgii, smocuri ca de vată,
Stau pe frunze ca un fard,
Vârfurile ierbii ard
Și lumina o îmbată.

Curcubeul stă ascuns,
Sub o salcie pletoasă,
În cochilia băloasă,
Melcii stau, pe rând, la tuns.

Șuieră din buze vântul,
Îndemnându-și bidiviii,
Graurii își vând copiii,
Terminând de frânt pământul.

Pașii cerbilor se-aud,
Poticnindu-se-n cadență,
Fac molizii reverență,
Sărutând omătul crud.

Iarna albă ca o boală
S-a întins pentru hodină,
Fulgii strâng în ei lumină,
Lăsând luna plină goală.

Rara iarnă

Când îngerii se scutură de stele,
Atunci cad fulgii leneși peste noi,
Acoperind pământul ca o piele
Ce-ascunde-un timp al omului noroi.

Lucind în ghețuri vii, medievale,
Tristețea lor se prinde la un loc,
În dansul snob al ultimei vestale,
Aduc pe rând noroc și nenoroc.

Lumina face cuburi nestemate,
Cum printre dinți ar fluiera un crin,
Și, în tăcerea nopții înghețate,
Doar vântul se preschimbă-n beduin.

Mirosul iernii umple nări de vulpe
Cu amintirea pinilor uscați,
Din cerul brun, un anotimp se rupe,
Mușcând cu poftă fulgii fermecați.

Viscolul

A hruit prin munte de aseară,
Rupând nămeți cu patimi de batoză,
Topind cu frig zăpezile de ceară
Și transformându-le în țepi de roză.

S-au scurs din el șuvoaiele de ace,
Ca aruncate dintr-un arc celest,
În mii de ochi omățul se desface,
Acoperind pădurile cu-azbest.

Un fel de șerpi mai albi decât stafia
Se-ncolăcesc pe umeri de copaci,
Din ascunzișuri de grădină, via
Se cațără fricoasă pe araci.

În hornuri, fumul stă să se-ncălzească,
Pe crengi, lumina râde la-mpăiat
Și-n nebunia asta îngerească,
E-un frig de parcă iadul a-nghețat.

Mirosul iernii

Miroase iarna asta ca un sfânt
Pe care Dumnezeu l-a pus de strajă,
În dimineața asta ca o vrajă
Ce-a măcinat zăpada pe pământ.

Miroase iarna asta ca un sloi
Pe care corbii l-au scăpat din gheare,
Ca ultim semn de ultimă mirare,
Privind cu disperare din noroi.

Miroase iarna asta ca un scrum,
Chiștoc al vieții care ne fumează
Când patima luminii ne veghează,
Croindu-și prin mătasea albă drum.

Miroase iarna asta parc-a flori,
Virginele petale se usucă,
În sâmburele unui miez de nucă,
Mirosul iernii e de sărbători.

Mirosul iernii dulce-amăru
Ne duce pașii spre copilărie,
Miroase a colind și bucurie,
A ger și a dulceață de gutui.

În iarna asta

În iarna asta albă, demodată,
Când pițigoii urlă după lupi,
Se-mbată crunt albinele în stupi
Și pleacă Moș Gerilă în armată.

Lumina picură ca o licoare,
Din palma lunii caii se adapă,
Iar peștii se stropesc, râzând, cu apă,
Spălându-și solzii gri de sărbătoare.

În iarna asta, fulgii se aprind,
Cutreieră prin sate eschimoșii,
Gutuile se schimbă-n mere roșii
Și vânturile pleacă la colind.

În port, corăbiile mustăcesc,
Se bat cu perne seara mateloții,
Pe mal, stau plopii numărându-și soții
Și babuinii se îndrăgostesc.

În iarna asta, fulgii nu se plimbă,
Pădurile se-adapă din noroi
Și-n trecerea destinului prin noi,
Nici anul ăsta vechi nu se mai schimbă.

E iarna asta

Pălește ziua ca un muritor,
De ceața rece luna se îmbată,
Prin ierburi, câte-o moarte transpirată
Își ia obolul crud și sfidător.

Sub aripi, sturzii soarele-ncălzesc,
Suflând pe el căldură în răstimpuri,
În cel mai palid dintre anotimpuri,
Doar florile de gheață înfloresc.

E iarna asta ultimul blestem,
Șoptit de amortirea primăverii,
Legat prea strâns la cingătoarea serii
De pietrele crăpate care gem.

În fiecare zi, mai înghețăm un pic,
Îmbătrânește lacrima în gene,
Un ger bătrân ne bântuie prin vene,
Ducându-ne încet către nimic.

Iarna la mănăstire

Tresare toaca-n ultime vecernii
Și sună lemnul ei ca un poem,
În ultimele zbateri ale iernii,
Toți sfinții mucenici pe cruce gem.

Prin ceară, lacrimile cer iertare,
Clopotnița colindă deocheat
Când picură zapada ca o sare,
Acoperind un clopot demodat.

Calugării perechi-perechi îngheață,
Mătănii vii în mortul lor veșmânt,
Și înlemnirea lor ca de paiată
Sfințește un arhaic legământ.

A nins pe turlle și mai ninge încă,
Se-acoperă cu sloi a vieții cruci,
Anafura de foame se mănâncă
Când ies din ornic umbrele de cuci.

În frigul iernii, candela de mir
Aruncă umbre fără de hodină,
Umplând cu nume cruci de cimitir
Și dăruind lumină din lumină.

Răsărit

Orbecăind prin neguri dese,
Apare-ntâi un fel de-arici,
Scoțându-și nasul din urzici -
Un fel de bilă cu comprese.

Își scoate razele din teci,
Pe rând - mici săbii de paradă -
Și stă în cumpănă să cadă
Pe scări, de-a dura până-n beci.

Cam amețit de somn și ceață,
Se-aburcă obosit pe cer
Și, din culcușul său stingher,
Aruncă peste zări roșeață.

În față, noaptea i se-nclină,
Cu umilință de vasal,
Iar el, c-un gest imperial,
Vopsește bezna cu lumină.

Furtuna

Sub cerurile de cristal,
Berbecii nori împung lumina
Mai moale decât plastilina,
În sunete de madrigal.

Un vânt ce fierbe şuierând
Lungeşte stropii de elastic
Şi trece, hohotind sarcastic,
Frunzele veştede furând.

Aerul tare - diamant -
Curbează fulgere departe
Şi tunetele, tobe sparte,
Transformă apa-n plumb casant.

Pământul parcă s-a topit,
Ca o imensă sugativă,
Sub ploaia rece, costelivă,
Ce curge dinspre asfinţit.

Cum cade ploaia ca un mai,
Îndoaie lutul în modele,
Sunt stropii ei bucăţi de stele,
Cad sfinţi din ceruri ca un strai.

Iată

Iată apa cum respiră,
Pietre reci scoțând din burtă
Și, în zvârcolirea scurtă,
Stropii repezi cum se miră.

Cum alene trece linul,
Solzii scârpinând de stâncă,
Priveghind din apa-adâncă
Sălciile și arinul.

Malurile se apleacă,
Salutând umil puhoiul
Și-ntărind în măști noroiul,
Papurile pun în teacă.

Broaște scurte țes mătase,
Într-un fel de șezătoare,
Bule orăcăitoare,
Între rădăcini păroase.

Peste valuri, trece grav
Un erete ca un paznic
Și, în zborul său obraznic,
Scutură un melc concav.

Apa plânge cu umbrene,
Pe nisipul ca o plagă,
Valurile gri se roagă,
Fluturând timid din gene.

Marginea pădurii

Stau lângă drum molizii bărboși,
Sub crengi, veverițe fac nuntă,
Dansând pe ghinda mărunță
Cu râși și cu viezuri păroși.

Uscate furnici, pe frunze de fag,
Își plâng pierduți licuricii
Și greierii fără de vicii
Se-aud tropăind tot mai vag.

În urme de urși, un ied se adapă
Și pielea din pete e ruptă,
În țâța de capră mușcată și suptă,
O gură de lup încă sapă.

În mușchiul burete și adăpost,
Se culcă o baltă frigidă
Și luna, strivind o clepsidră,
Își caută pe frunze un rost.

Un corn sună trist în octave,
Prin huci trec anemici ogari
Și-n liniștea bolților mari,
Nici morțile nu mai par grave.

O ciutură

O ciutură apa cu sila își varsă,
Balsam peste seci uscături,
Cu buzele albe se-ntorc în păduri
Mesteceni cu gura prea arsă.

Livezi dezbrăcate de verde se rup,
Cioplind lumânări din petale,
Sub recile, gri, ale ceții mantale,
Se-ascund incantații de lup.

Stafii fără vlagă, rătăcind cimitirul,
Scriu imnuri pe frunze de nuc,
Se-ntorc din bejani bastarzii de cuc
Să-mpartă agheasma și mirul.

Mirosul amar de stea căzătoare
Își face lumina butoni la rever,
Curgând ca o dâră de miere din cer
Și-arzând ca un strop de culoare.

E toamna asta un prohod natural,
Un plâns ca o moarte utilă,
Arzându-și pe rug existența umilă,
Un drog într-un timp imoral.

V-am povestit

V-am povestit întreaga mea durere
Și lupta mea cu mine, fără leac,
O viață parcă lungă cât un veac,
În care patima mi-a fost avere.

Am fost în timpul ăsta sus și jos
Și liber și-ntr-un fel de închisoare
Și, chiar de nu mai e vreo viitoare,
În viața asta am trăit frumos.

Am fost iubit cu bune și cu rele
Și am iubit și eu din când în când,
Am râs cu lacrimi și am plâns râzând,
Reconstruind nisipul din castele.

Am fost bogat și uneori sărac,
Am fost naiv și uneori deștept,
Am fost prea strâmb sau alteori prea drept
Și m-am certat voind să mă împac.

Acum privesc în urmă zâmbitor,
Am fost doar om, cu toate ale mele,
Trecând încet pe drumul către stele,
Normal și unic - simplu muritor.